

Hồi Thứ Một Trăm Hai Mười Bảy
ĐẤT NHẠC TÌM THÙ

Một giọng già vang lên, giọng cầu nhàu:

– Tiểu ác ôn nào đâu, chạy đi đâu vội thế? Chạy tang cha mẹ người, hay hay cướp đường cướp xá bị thiên hạ đuổi? Mất người để đâu?

Đại hán áo xanh cũng sôi giận:

– Người là ai, dám mở miệng mắng người?

Hắn giương mắt nhìn kỹ, thì ra là một lão nhân, dưới nách có chiếc ô, có bao bố màu vàng, có cả thanh đao.

Không phải lão nhân tại Nhạc Dương lâu thì là ai nữa chứ?

Lão nhân tóc đỏ vụt sáng mắt lên trong bóng tối, hai mắt chiếu như hai điểm sao, lão nhìn đại hán, bật cười hắc hắc:

– Thì ra bằng hữu! Bằng hữu đã theo dõi ta, theo khắp các con đường xuyên qua hơn nửa trấn Nhạc Dương! Theo dõi chi thế bằng hữu?

Đại hán lùi lại một bước, cười lạnh:

– Lão trượng nói khó nghe nhỉ! Đường xá tại Nhạc Dương, nơi nào lão trượng đi được tự nhiên tại hạ cũng đi được, bất quá vì tấu xảo tại hạ và lão trượng cùng đi một đường, chứ sao lại bảo tại hạ theo dõi?

Lão nhân tóc đỏ bước tới một bước, thu lại khoảng cách vừa do đại hán lui ra cười quái ác:

– Vậy là ta nói oan người?

Đại hán áo xanh hơi khiếp, lùi thêm một bước, rồi bất thành linh rút phất thanh chủ thủ bên mình ra, đưa cao lên gần giọng:

– Lão trượng muốn gì?

Lão nhân tóc đỏ kinh dị:

– Sao người không hỏi ta là ai, lại hỏi ta muốn gì?

Đại hán không giữ lễ độ nữa:

– Ta không cần biết người là ai!

Lão nhân tóc đỏ cười lạnh:

– Mà người có muốn nghe không chứ? Người không hỏi ta cũng nói cho người hiểu. Quỷ Kiến Sầu! người có nghe nói tới Quỷ Kiến Sầu lần nào chưa? Quỷ thấy ta còn phải sầu, huống là người?

A! với ngoại hiệu đó, thảo nào lão chẳng có gương mặt của Táng Môn Thần? Quỷ trong thấy mặt lão, đương nhiên là phải sầu vậy!

Đại hán áo xanh bình sanh có nghe danh hiệu đó lần nào đâu? Hắc cười nhẹ lắc đầu:

– Ta chưa từng nghe!

Quỷ Kiến Sầu cười âm trầm:

– Tự nhiên! Người là hạng người gì mà nghe nói đến ta?

Không để đại hán nói gì, lão tiếp luôn:

– Thời gian trước lúc ta còn bôn tẩu giang hồ, kẻ nào chạm đến ta cũng mất mạng ngay. Đêm nay tay nể nang kẻ đã sai khiến người làm mất công tác, nên đặc cách cho người hưởng ngoại lệ. Tuy nhiên, vừa rồi ta có điểm vào một huyết trên mình người, người cần phải tịnh dưỡng trong bảy hôm, nếu người khinh thường, vọng động sẽ bị tàn phế suốt đời. Ta cảnh cáo cho người biết, sau này người khỏi oán hận ta.

Đại hán giật mình. Thì ra, nhân cuộc đụng chạm vừa qua, lão ngấm hạ thủ đoạn chế ngự hắc! Hắc biến sắc mặt không dám ương ngạnh nữa, rung rung giọng thốt:

– Tại hạ cùng lão trượng không oán không thù.

Quỷ Kiến Sầu cười hì:

– Vì lý do đó, ta không nỡ hạ độc thủ, bất quá ta chỉ chạm nhẹ vào mình người bất quá trong vòng bảy hôm, huyết đạo tự giải khỏi cần đến ai! Giờ người trở về đi, về báo tin cho kẻ đã sai khiến người đó, rằng ta ngủ tại Nam An khách sạn!

Thốt xong, lão bước đi ngay, tiến ra khỏi ngõ hẻm.

Nam An khách sạn, nằm tại một con đường lớn về phía tây thành, lão nhân thông thả bước đi, thỉnh thoảng quay lại nhìn.

Đại hán áo xanh không còn theo dõi lão nữa.

Về khách sạn, Quỷ Kiến Sầu do lối hậu vào phòng, trước hết lão quan sát khắp nơi không chứa một góc xó nào, rồi lão nâng bình trà lên mũi, ngửi xem có mùi gì khác lạ chẳng.

Kiểm soát xong đâu đấy, lão toan bước lên giường, bỗng có tiếng tiểu nhị bên ngoài cửa gọi vào:

– Lão khách quan, trong phòng khách quan không có đèn, tôi muốn châm trà cho khách quan đây! Khách quan đốt đèn lên đi.

Quỷ Kiến Sầu đáp gọn:

– Không cần đèn mà cũng chẳng cần trà, ta có thói quen ngủ sớm.

Tiếng chân tiểu nhị rời đi nhỏ dần. Quỷ Kiến Sầu bước đến cửa, áp tai vào, nghe ngóng.

Bên kia vách, có tiếng gõ tay nhẹ đáp lại, số tiếng gõ tùy theo mật hiệu của lối đàm thoại đặc biệt, tiếng gõ đáp lại như ngầm hỏi:

– Đã về rồi đấy à?

Quỷ Kiến Sầu lại gõ, như cho biết:

– Có gặp đối phương.

Ám hiệu bên kia sang:

– Mà có chắc y sẽ đến đây chẳng?

Quỷ Kiến Sầu đáp:

– Rất có hy vọng y đến!

Hai người đối thoại bằng ám hiệu lúc đó cũng im bặt.

Quỷ Kiến Sầu để nguyên áo, đến bên giường, ngồi xuống xếp bằng tròn, vận công điều tức.

Trống lâu thành đã điểm hai tiếng, khu tây thành Nhạc Dương là vùng thanh tịnh nhất, vào canh hai là đâu đó đều ngủ yên, chung quanh khách sạn Nam An cảnh vật chìm trong vắng lặng.

Bỗng từ nơi sân lộ thiên trong khách sạn, về phía hậu, chừng như có ngọn gió nhẹ quét qua, kế tiếp một bóng người vận áo lam xuất hiện, nhìn kỹ một chút, tất nhận ra người đó là một lão nhân có thân hình gầy ốm.

Lão nhân áo lam chấp tay sau lưng, nhìn từng gian phòng một.

Từ nơi phía tả, một giọng già nua vang lên:

– Đồng bằng hữu đã đến phải không?

Hiển nhiên người phát âm không cần chường mặt tất cũng có thể đoán ra chính là Quỷ Kiến Sầu, Quỷ Kiến Sầu lại tiếp:

– Lão phu chờ đợi bằng hữu mấy hôm nay!

Cánh cửa phòng vang lên một tiếng két. Quỷ Kiến Sầu bước ra, tiến thẳng đến trước mặt lão nhân áo lam.

Bước ra để chạm mặt thù nhân, Quỷ Kiến Sầu vẫn mang bao vàng nơi lưng, dưới nách có ô, luộm thuộm, vương vãi hết sức.

Lão nhân áo lam vòng tay nghiêm giọng:

– Nghe nói Diêm lão ca đến Nhạc Dương, đệ tự nhiên phải tìm, cho trọn tình địa chủ đối với khách phương xa...

Quỷ Kiến Sầu cười lạnh:

– Đồng bằng hữu nói khéo quá, tuy nhiên nơi đây không phải là chỗ chúng

ta đàm đạo, mình nên tìm một địa điểm khác thuận tiện hơn.

Lão già họ Đồng gật đầu:

– Tiểu đệ nhường cho Diêm huynh sắp xếp.

Quỷ Kiến Sầu hừ một tiếng, khễ nhún chân vọt lên không vượt tường khách sạn, bay ra ngoài.

Đồng lão không kém vọt theo liền.

Từ trong một gian phòng, kề cận gian phòng của Quỷ Kiến Sầu, một bóng người khác bay vọt theo họ.

Không lâu, Quỷ Kiến Sầu và Đồng lão nhân đến tại một khoảng đất trống ngoài thành. Cả hai cùng dừng chân tại đó.

Còn người theo dõi phía sau, cấp tốc rẽ vào một khu rừng bên cạnh khoảng đất trống, nấp vào tán cây.

Đứng lại rồi, Quỷ Kiến Sầu bật cười ghê rợn, từ từ lấy chiếc bao mở ra.

Lão lôi trong chiếc bao hai vật, giống bàn tay mà cũng giống móng thú, nhưng chẳng phải bàn tay, chẳng phải móng thú, rồi lão nhìn vào mặt lão nhân họ Đồng, trầm giọng hỏi:

– Đồng Bách Xuyên! Có thể chúng ta không cần phải khách sáo với nhau chứ?

Thì ra, lão nhân họ Đồng, chính là Đồng Bách Xuyên, ngoại hiệu Thiên Lang Trảo, một vị hộ pháp trong Hoán Hoa Cung.

Đồng Bách Xuyên ngưng trọng thần sắc, vòng tay thốt:

– Diêm lão ca lắm rồi!

Quỷ Kiến Sầu hừ một tiếng:

– Hai tên đồ đệ của lão phu, đều bị người hạ thủ đoạn, làm cho chúng tàn phế, đều đó không đúng à?

Lão cầm vật vừa lôi ra đó, chỉ thẳng vào mặt đối phương:

– Đồng Bách Xuyên! Hại người phải đền tội. Nạp mạng cho ta ngay!

Vật mà Quỷ Kiến Sầu cầm trong tay, là đôi bàn tay sắt, lão thốt xong, vung tay đánh tới.

Đồng Bách Xuyên cấp tốc đảo bộ nhảy tạt qua một bên, né tranh đồng thời nghiêm giọng quát:

– Diêm Hoàng! Người đừng khinh người thái quá!

Quỷ Kiến Sầu cười ha hả:

– Chính người khinh người thì có! Người khinh đồ đệ của lão phu, người khinh luôn lão phu mới dám hạ thủ hãm hại đồ đệ của lão phu! Đêm nay lão phu

hỏi tội người đây!

Lão đánh tiếp chiêu thứ hai, khí thế hung mãnh phi thường.

Đồng Bách Xuyên phát nhẹ cánh tay áo, lùi lại mấy bước cười gằn:

– Được lắm đã muốn đánh nhau thì ta có sợ gì cái ngón tuyệt kỹ Đoạn Hồn Quỷ Thủ của người?

Quỷ Kiến Sầu cười ghê rợn:

– Chẳng sợ thì cứ vào!

Lão lướt tới, phát chiêu thứ ba.

Đồng Bách Xuyên phản công liền. Qua cái chạm đầu tiên Đồng Bách Xuyên nhận ra công lực của đối phương vô cùng hùng hậu, chưởng kinh trầm trọng như núi, tiềm lực lại liên tục, cuốn sang địch như sóng đùa, tiếp nối không ngừng.

Họ Đồng kinh hãi, chừng như lão ước độ bản lãnh đối phương không chính xác lắm, đến bây giờ mới biết được thực lực của Diêm lão.

Lão bị bức thoái lui mấy bước, Diêm Hoàng không bỏ, Đồng Bách Xuyên lùi một bước, lão tiến lên một bước.

Vừa tiến tới vừa bức thoái địch, Quỷ Kiến Sầu Diêm Hoàng vừa quát:

– Dừng toan chạy thoát. Muốn chạy lưu mạng sống lại cho lão phu!

Lão hụp mình xuống, nghiêng theo một góc độ, vọt xéo tới, tay tả tung chưởng, tay hữu phóng chỉ, thủ pháp cũng như chỉ pháp đều nhanh.

Đồng Bách Xuyên lùi mãi, chân chưa vững tấn, đã nghe chỉ phong vút đến, sắp quét qua huyết Huyền Cơ của lão.

Lão biết ngay, chỉ pháp do Quỷ Kiến Sầu vừa áp dụng là Xuyên Vân Chỉ của phái Hoa Sơn, khí thế mãnh liệt dù cho chính chưởng môn nhân phái Hoa Sơn là Thương Thiên sử dụng, cũng không mạnh bằng!

Nhận ra điều đó, Đồng Bách Xuyên càng sợ hãi.

Lão vận tụ chân khí, rung mình xuống bật thành linh vút người lên không, đáp xuống ngoài xa hơn trượng, giương tròn mắt sáng quất, hét:

– Người chẳng phải Diêm Hoàng

Quỷ Kiến Sầu hừ lạnh, tay tả đánh ra Đoạn Hồn Quỷ Thủ, tay hữu phóng chỉ phong, bức thoái Đồng Bách Xuyên, đồng thời trầm giọng:

– Ta là ai, mặc ta, cần gì người tìm hiểu? Giả cũng được, mà thật cũng được, người cứ nạp mạng cho ta là xong!

Lão lướt tới, trong chớp mắt, xuất phát luôn năm chiêu.

Nhận qua năm chiêu đó. Đồng Bách Xuyên quả quyết đối phương chẳng phải Diêm Hoàng.

Nhưng chẳng phải là Diêm Hoàng thì kẻ nào đã mạo nhận lão ấy? Mạo nhận để làm gì?

Đồng Bách Xuyên thừa hiểu bản lĩnh của Diêm Hoàng như thế nào, luôn cả sở trường cũng như sở đoản. Cái sở trường của Diêm Hoàng là chẳng khi nào dùng một ngón nghề nào khác, ngoài việc sử dụng bàn tay sắt có cái tên là Đoạt Hồn Quỷ Thủ. Vả lại, lão đâu có thành danh với ngón chỉ phong? Tại sao hôm nay lão chuyên dùng chỉ pháp hơn thủ pháp?

Hơn nữa chỉ pháp của đối phương cực kỳ nguy dị, cực kỳ lợi hại, nhất định Diêm Hoàng chẳng thể lĩnh hội một lĩnh nội ảo diệu như vậy được.

Bị bức thoái mái, Đồng Bách Xuyên dù sợ hãi cũng phải phản nộ, dù biết kém cũng phải liều, lão hét to:

– Được rồi, sẽ lột mặt nạ người ra, xem là ai lại giả mạo Diêm Hoàng!

Lão Đồng không lùi nữa, vung tay phản công ngay.

Trong bóng đêm, cả hai quần nhau, tiến thoái qua lại, như thoi dẹt giao chuyển, nhanh không thể tưởng.

Trong thoáng mắt, họ trao đổi hơn mười chiêu.

Đột nhiên Quỷ Kiến Sầu buông bàn tay sắt hét to:

– Đồng Bách Xuyên ta không cần dùng vũ khí, cũng thừa sức hạ người!

Đồng Bách Xuyên cười lớn:

– Người cho ta là trẻ nít lên ba?

Không dùng bàn tay sắt, chỉ đánh tay không. Quỷ Kiến Sầu tỏ ra lợi hại hơn, điều đó lại càng làm Đồng Bách Xuyên thêm hoang mang.

Cuộc chiến càng phút càng diễn ra ác liệt. Song phương đã trao đổi hơn năm mươi chiêu rồi, cục chiến vẫn còn trong thế quân bình.

Bình sanh, Thiên Lang Trảo Đồng Bách Xuyên mới thực sự gặp một cuộc chiến khắc hại như đêm nay là lần đầu tiên. Lão vừa thận trọng từ thế thủ, thế công, vừa tìm hiểu kẻ nào đã mạo nhận Quỷ Kiến Sầu Diêm Hoàng, tìm lão mà sanh sự.

Công bình mà xét, Đồng Bách Xuyên cũng chẳng phải tay vừa, lão am tường mọi tuyệt học của các môn phái, nên chiêu thức của lão rất bất đồng, vừa nguy dị, chẳng kém đối phương chút nào.

Quỷ Kiến Sầu thoát đầu khinh thường, dần dần cũng phải thận trọng không dám khinh định nữa.

Tại cục trường song phương say chiến, trên tàn cây người ẩn nấp cũng khẩn trương vô cùng. Y vừa theo dõi cuộc chiến vừa đảo mắt nhìn xung quanh, xem có kẻ nào đến trợ lực Đồng Bách Xuyên chăng.

Bổng Đồng Bách Xuyên hú vọng một tiếng dài. Rồi lão xoay người, vọt ra khỏi vòng chiến xa hơn năm bước hét to:

– Bọn trẻ nít nạp mạng ngay!

Lão giở tuyệt học, xòe năm ngón tay, vút người lên, vừa đáp xuống là chụp tay theo liền.

Hình thức thì đúng là một chiêu trảo, nhưng nội lực phát ra lại là một chiêu chưởng, cùng một chiêu có hai tác dụng, đúng là một thủ pháp cực kỳ lợi hại.

Quỷ Kiến Sâu thầm nghĩ:

– Thiên Lang trảo pháp!

Lập tức lão rút nhanh một thanh kiếm bên mình, vung tay điểm tới. Kiếm đi nhanh, kiếm khí cuộn cuộn qua, biến kiếm ngắn thành dài, mũi kiếm chưa tới đích, kiếm khí đã đến trước rồi.

Kiếm khí xuyên qua trảo phong của địch.

Dĩ nhiên Đồng Bách Xuyên không thể để bàn tay bị kiếm chạm, phải thu về, đồng thời dùng tay tả quét qua một chiêu khác.

Tay tả trầm xuống rồi đưa lên, chém mạnh vào tay cầm kiếm của đối phương, còn tay hữu theo thức Hồi Phong Vô Liễu đánh vào hông Quỷ Kiến Sâu.

Hai tay họ Đồng cùng phát ra, Quỷ Kiến Sâu cười lạnh, đảo bộ xoay mình, tay tả quét tới theo thức Long Vỹ Huy Phong, tay hữu trầm xuống, hoành ngang mình kiếm, bất thành linh chột tới, nhắm ngay huyệt Huyền Cơ của địch.

Xuất chiêu với hai tay một lượt, Đồng Bách Xuyên định ninh là đối thủ không tài nào phản công nổi, giờ đây thấy đối phương từ thế nguy chuyển thành an, lại chiếm ưu thế, phải thận trọng, không dám khinh địch nữa, lão giật mình, vội uốn cong người, ngoặt mình đảo ra xa, tránh mũi kiếm.

Quỷ Kiến Sâu không đổi thế kiếm, cứ giữ nguyên như vậy, chỉ khê xoay mình lướt tới một chút, đưa tay kia điểm nhanh vào môn huyệt nơi sườn đối phương.

Bị điểm trúng yếu huyệt, Đồng Bách Xuyên nghe đau nhói một bên mình, đôi chân nhũn ra, lão ngã quy ngay tại chỗ.

Quỷ Kiến Sâu bước tới, đưa hai ngón tay trở và giữa chỉ thẳng nơi yết hầu Đồng Bách Xuyên, hét:

– Người làm nên tội ác quá nhiều tay người vấy máu còn phẳng phất mùi tanh, đêm nay người sẽ thấy luật trời báo ứng, thiện ác báo đầu.

Hai ngón tay chọc tới, Đồng Bách Xuyên hự một tiếng rồi im lìm.

Lập tức Quỷ Kiến Sâu cởi y phục, đổi lấy y phục Đồng Bách Xuyên, rồi gỡ mặt nạ, gỡ tóc giả, tráo qua Đồng Bách Xuyên luôn.

Đoạn lão lấy trong mình một chiếc lọ, rắc một ít thuốc bột, lên cái xác Đồng Bách Xuyên, trong giây lát cái xác hóa thành một vũng nước màu vàng, từ từ thấm vào đất, chỉ còn lại tại chỗ lớp y phục và mặt nạ, tóc của lão.

Lão là ai? Quỷ Kiến Sầu hay Đồng Bách Xuyên? Còn nạn nhân kia, là Đồng Bách Xuyên hay Quỷ Kiến Sầu?

Nếu không ai mục kích sự tình, chắc chẳng ai biết được sự tình ra sao!

Cứ tạm gọi người hiện tại Đồng Bách Xuyên, qua y phục đó.

Đồng Bách Xuyên lấy thanh kiếm dấu trong mình, rồi nhặt hai bàn tay sắt nhét lún sâu vào đất phi tang, xong đầu vào đấy toan cất bước rời cục trường, đúng lúc đó có viên sỏi từ nơi ven rừng bay tới.

Viên sỏi thay tín hiệu người ẩn nấp trong tàn cây, báo cho Đồng Bách Xuyên biết là có địch tới nơi.

Đồng Bách Xuyên cấp tốc quay mình, bước nhanh ra khỏi cục trường, nhưng không còn kịp nữa, trước mặt ba bóng người xuất hiện, người có thân pháp nhanh hơn hết, tới trước chặn đầu lão.

Người đó vận áo dài màu lam, gương mặt ốm, mày hình tam giác mắt nhỏ mà dài, hơi thọt chân bên tả.

Người đó, chính là Thiết Diện Thần Thám Nam Cung Vô Kỵ, sung chức Thống Lĩnh tại phân cung Quân Sơn.

Hai người đi sau, Đồng Bách Xuyên cũng chẳng lạ lòng gì chính là Trích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân và Tuyên Cẩn Đường một hảo thủ trong Hoa Sơn Phái.

Nam Cung Vô Kỵ vừa trông thấy Đồng Bách Xuyên, vội kêu lên:

– Đồng huynh đến Nhạc Dương tìm Quỷ Kiến Sầu lão ca, sao chẳng cho lão phu hay, để cùng đi với, lại đi một mình.

Đồng Bách Xuyên vòng tay đáp:

– Tại hạ cùng Diêm Hoàng có mối hiềm khích ngày xưa, bất quá là do việc tư, có thể nào nhân việc tư mà dám làm kinh động đến Thống Lĩnh?

Nam Cung Vô Kỵ nhìn quanh một lượt:

– Đồng huynh đã gặp lão Diêm rồi chứ?

Đồng Bách Xuyên chưa kịp đáp, một giọng già từ xa xa vang đến:

– Đồng Bách Xuyên! Kẻ tiếp trợ của người đã đến rồi, vậy chẳng cần ước hẹn ngày nào khác chứ?

Câu nói đó, gián tiếp tiết lộ họ Đồng chưa gặp Quỷ Kiến Sầu, hoặc giả có gặp rồi mà còn ước hẹn ngày nào đó mới giao thủ, chứ chưa hề so tài. Câu nói đó rõ ràng mách ý kiến cho Đồng Bách Xuyên.

Trích Tinh Thủ Tào Đôn Nhân hét to:

– Kẻ nào đó?

Kẻ vừa phát thoại, nếu không chính là Quỷ Kiến Sầu, thì cũng là người cùng một phe với Quỷ Kiến Sầu, như vậy là đối lập với bọn Nam Cung Vô Kỵ, bởi họ đến đây, chỉ để tiếp trợ Đồng Bách Xuyên.

Người có giọng già cười lạnh:

– Tào Đôn nhân, ngươi là là một con chồn, mượn oai cộ mà găm, mà rống, chứ ngươi tài nghệ gì? Đến thính âm của ta mà cũng không nhận ra, thì còn lên tiếng làm chi cho bẩn tai ta?

Tào Đôn Nhân giật mình:

– Diêm lão ca đấy à?

Đồng Bách Xuyên nghe ba tiếng Diêm lão ca từ cửa miệng Tào Đôn Nhân phát xuất giật mình ngay, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, bất giác quay người nhìn lại, thấy một bóng người rời khỏi khu rừng bước tới.

o O o